



**Hassna en Yassine: bezielde studentenverbinders
proffen doneren voor onderwijskansen
mag je een beestje op kot?**

studentenblad Universiteit Antwerpen
dwards
nr. 131 | jaargang 20 | november 2020 | gratis | www.dwards.be

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be is bovendien wekelijks nieuwe *content* te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 1/11/2020. Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 500 exemplaren. V.U. Teunis Mourik, Prinsesstraat 16, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

hoofredacteur	Tino Mourik
adjunct-hoofredacteur	Matthias Van Laer Margaux Albertijn Tim Vermeiren
redactie	Annelies Verbeeck ■ Dominique Geschiere Gert Van Langendonck ■ Margaux Albertijn Maria Roudenko ■ Sophie Van Reeth Svitlana Hulyuvata ■ Thomas Voet ■ Tino Mourik
eindredactie	Margaux Albertijn (verantwoordelijke) Matthias Van Laer (verantwoordelijke) Dominique Geschiere ■ Hanne Collette ■ Ken Hendrickx Lena Grondelaers ■ Maria Roudenko ■ Sofie Terryn Stein de Groof ■ Thomas Voet ■ Tim Vermeiren
beeld	Sophie Van Reeth (verantwoordelijke) Annelies Verbeeck ■ Charlotte Heyse ■ Hannah Thys Hanne Collette ■ Jana Scheers ■ Joke De Wilde Maria Roudenko ■ Orin D'hauwer ■ Reinout Arents Thomas Lories
vormgeving	Maria Roudenko (verantwoordelijke) ■ Jana Scheers Margaux Albertijn ■ Tino Mourik
sociale media	Louise De Vliegere (verantwoordelijke) ■ Kato Zweegers Moira Smets
IT	Stein de Groof ■ Timothy Lemmens
notulen	Matthias Van Laer
drukkerij	Universitas
cover	Hannah Thys ■ Orin D'hauwer

beteugelde vluchtigheid

Tino Mourik, hoofdredacteur

Wintertijd, winterslaap, winterzon, de begrippen dwarren me door het hoofd terwijl ik de aanname dat we in de wintermaanden liever tegen de verwarming aankruipen met de dreigende tweede lockdown probeer te verbinden. Al starend naar de straten, leeggezogen door de avondklok, pen ik neer dat de universitaire code oranje door een federale code rood is overstemd.

Ergens zie ik het met lede ogen aan, waar we in pre-coronatijden onze *dwars* ongegeneerd in passerende *pollen* konden steken moeten we nu als marktkramers onze magazines vanachter een tafel in een steeds verder leeglopende campus aan de man brengen. Met code rood zal hij, wanneer deze editie uitkomt, vrijwel leeg zijn.

Toch, ik kan me moeilijk blindstaren op de schaduwzijdes van die leegte. Waar we onze oplage naar beneden schroefden, bloeide ons ledenbestand op. *dwars* bleef het

ontmoetingspunt dat het altijd was geweest, al konden we nu enkel virtuele stoelen bijschuiven. Inhoudelijk bleef de komkommertijd weg en was corona maar een gedeeltelijke opvulling. Ook met de alternerende maatregelen was dat een bewuste keuze. Als (min of meer) maandblad verouderen je referenties naard de actualiteit al tegen publicatie en laat je de primeur liever aan de dagbladen over.

Ik probeer de vluchtigheid dan ook zoveel mogelijk te beteugelen wanneer ik gebeurtenissen opteken die tegen publicatie al oud nieuws kunnen zijn. Maar *soit*, dat is nu eenmaal de vloek van een editoriaal in zulke wisselvallige tijden. Gelukkig compenseren de vaste rubrieken en onderzoeken binnen deze editie voor de vergankelijkheid die me hier op de hielen zit.

Tino Mourik



EDITORIAAL

INHOUD

4 bezieling aan de unief

8 column: machteloos

10 proffen voor een nieuw social contract

12 Mega Toby van de dansvloer

14 centerfold

16 dokter kunst, geneest u mij?

20 kwaadaardige wormen

21 column: Bierman

24 beestenboelbeleid

26 het laatste woord: koeterwaals

27 poëzie



Op kot gaan zorgt bij veel studenten voor de nodige stress, om maar niet te spreken van de eenzaamheid die de coronacrisis met zich meebrengt. Een huisdier nemen kan de last wat lichter maken, maar wanneer mag je je pluizenbol meenemen?



Mahara en Zomaar een Dak brengen als religieus geïnspireerde organisaties een alternatief voor studenten die naar bezinning binnen het studentenleven zoeken. Vertegenwoordigers van beide verenigingen vertellen over hun ervaringen.



De coronacrisis vergrootte ook de sociale ongelijkheidskloof, proffen Marnix Beyen en Lieven Bervoets startten daarop het initiatief 1000x1000 om met donaties van hun collega's dat gat te dichten.

bezieling aan de unief

tekst: Margaux Albertijn ■ beeld: Orin D'hauwer

Waar de bekendste studentenverenigingen veelal praten gaan op hun nachtelijk vertier, zijn er ook verenigingen die meer ruimte bieden voor bezinning. Mahara bijvoorbeeld, de islamitisch geïnspireerde studentenvereniging die zich richt op evenementen zoals lezingen met bezielde sprekers en hulp bij de studies. Een andere optie is Zomaar een Dak, de universitaire parochie. Daar kan je genieten van een goed gesprek met de pastors, een gratis te gebruiken koffiemachine of de discussieavond, Tafels van Verdieping. Tijd voor een gesprek met Yassine Abdellati, student Industrieel Ingenieur en bestuurslid van Mahara, en Hassna El Gazuani, pastor bij Zomaar een Dak.

“Bij Zomaar een Dak werk ik als pastoraal medewerker, voor iedereen, maar ook met een focus op de moslimstudenten”, steekt Hassna van wal. “Bij de universitaire parochie hangt er sowieso een open, haast familiale sfeer. Je krijgt er echt het gevoel dat je bij iedereen terecht kan. Toch merk ik dat mijn aanwezigheid ervoor zorgt dat ook de moslimstudenten zich wat meer welkom kunnen voelen, meer begrepen.” Ook Yassine heeft een opvangende, steunende functie binnen Mahara. “Dit jaar ben ik begonnen als mentor binnen Mahara.” Als mentor zal hij eerstejaarsstudenten die binnenkomen bij Mahara begeleiden met onder andere hun studies.

In het verleden werkten Mahara en Zomaar een Dak al samen. “Ik vind het belangrijk dat we dat doen”, geeft Hassna aan. “Het contact met de student staat centraal voor Zomaar een Dak en het ondersteunen van een studentenvereniging bij haar evenementen is daarbij een belangrijke factor. We organiseerden al jaarlijks de iftar, maar sinds Mahara opgericht werd konden we

dat samen met hen doen. Ik vond trouwens dat Mahara zich sterk toonde als organisator, dus mijn complimenten!” Naast het organisatorische talent van Mahara was de iftar van 2019 ook erg geslaagd in het opzet. “De ramadan is een maand van broederlijkheid en vrijgevigheid. Dat we zoiets belangrijks konden delen met de rest van de universiteit was prachtig. De iftar was voor iedereen, zowel voor studenten als voor personeel, maar ook voor mensen van buiten de universiteit. Hiërarchische structuren vielen weg; je kon er gewoon eens tijd maken voor een ander, ook al was dat misschien wel een strenge professor die je normaliter niet buiten de aula spreekt.”

iedereen binnen de boot

Naast de iftar organiseert Mahara nog allerlei andere evenementen. “Vorig academiejahr organiseerden we bijvoorbeeld islamitische les in het weekend”, haalt Yassine aan. “Op vrijdagen nodigen we dikwijls een

spreker uit om een lezing te geven, telkens iemand die bepaalde moeilijkheden overwonnen heeft. Tijdens de lockdown

hebben we nog wel een aantal online sprekers kunnen uitnodigen, maar daarnaast viel Mahara een beetje stil. Dit jaar zijn we vastberaden om er opnieuw te staan. In vergelijking met veel andere studentenverenigingen hebben we geluk met de aard van onze evenementen: het is een stuk gemakkelijker om een lezing coronaproof te laten verlopen dan een feestje. Eten en drinken mogen we niet voorzien met de huidige maatregelen, maar de essentie van wat Mahara wil doen, kunnen we gelukkig wel behouden.”

In principe kan het grootste deel van de activiteiten dus online doorgaan. Yassine: “Maar dat is niet ideaal. Op de campus contact leggen met eerstejaars van wie ik mentor ben, verdient nog altijd wel de voorkeur, maar goed, we roeien met de riemen die we hebben.” Het is een verzuchting die ook bij Hassna voorkomt. “Het mooie aan Zomaar een Dak is dat iedereen na een drukke lesdag op onze zetel kan neerploffen en tot rust kan komen bij ons. Zolang we open kunnen blijven, kunnen we dat nog wel aanbieden, maar in code rood raken er natuurlijk minder mensen op de campus en daardoor moeilijker bij ons. Het online contact dat we voorzien, is niet hetzelfde ...”

“De specifieke doelgroep van studenten met een islamitische of migratieachtergrond bereiken we nog te weinig.

Vallen er daardoor meer mensen buiten de boot? Het lijkt een reële vrees. “Voor nieuwe studenten is het niet altijd gemakkelijk om hun weg te vinden op de universiteit, zeker nu niet, maar ook voor oudere studenten is dat niet evident”, haalt Hassna aan. “Neem bijvoorbeeld een initiatief als de Verkenningdagen: gewoonlijk slagen we er wel in om een stevig studentennetwerk te bouwen. Die studenten starten vaak ook met een grote voorsprong aan hun academiejahr omdat ze een heleboel informatie krijgen die van pas komt tijdens het academiejahr. Met het alternatief van dit jaar hebben we dat doel jammer genoeg minder bereikt. Een bijkomende uitdaging is dat we de specifieke doelgroep van studenten met een islamitische of migratieachtergrond nog te weinig bereiken. In de toekomst hopen we die voorsprong meer tot bij hen te kunnen brengen.”



identiteit aan de universiteit

“Als student vond ik het jammer dat er nooit eens een spreker of professor was met wie ik me kon identificeren, een moslima bijvoorbeeld”, vertelt Hassna. “Het is toch eigen aan de mens om iets van binding te zoeken, iets van identificering met een ander ... Wat ik ook jammer vind, is dat er soms diversiteitsgroepen zijn waarin geen mensen met een diversiteitsachtergrond zitten, terwijl zulke werkgroepen net aan die diversiteit willen werken. Gelukkig merk ik sinds kort dat er steeds meer aandacht voor is binnen de universiteit.” Yassine merkt dat ook op: “Onder mijn professoren zijn er nog altijd weinig mensen met een migratieachtergrond, maar onder ➡

assistenten en doctoraatsstudenten zie ik het wel meer. In de komende jaren zie ik dat veranderen en evolueren.” Dat het tijd wordt, blijkt uit Hassna’s respons: “Het is belangrijk voor elk instituut en bedrijf om een realistische weerspiegeling van de maatschappij te zijn. Er moeten kansen gecreëerd worden, maar het is ook van belang dat de omgeving er zelf klaar voor is.”

“Het is belangrijk voor elk instituut en bedrijf om een realistische weerspiegeling van de maatschappij te zijn.

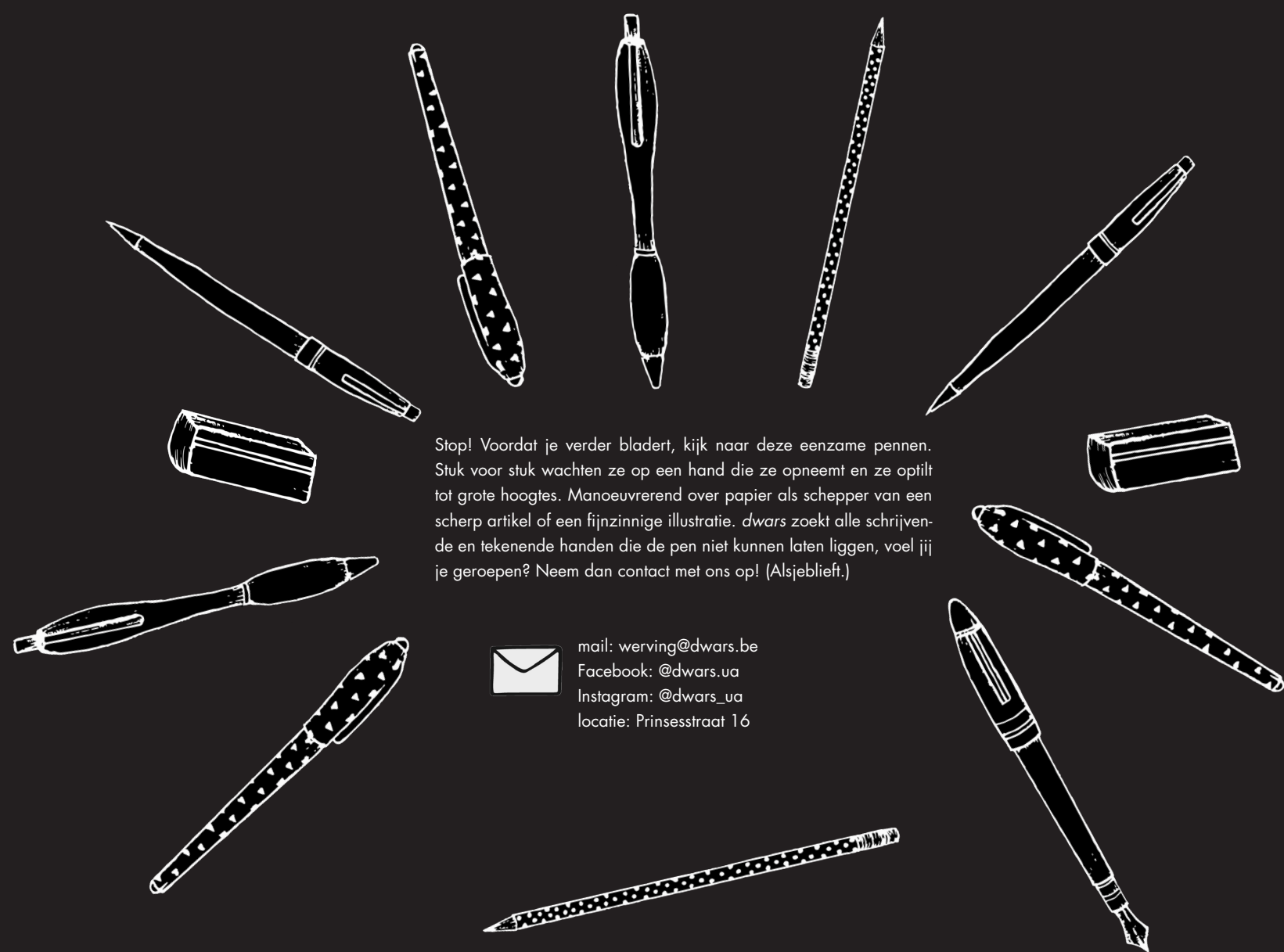
UAntwerpen doet haar best om die diversiteit te stimuleren. Zo was onze universiteit duidelijk toen het Grondwettelijk Hof besloot dat het niet ongrondwettelijk is om hoofddoeken te verbieden in het hoger onderwijs: aan UAntwerpen ben je welkom met hoofddoek. “Ik was trots op mijn werkgever dat die conclusie getrokken werd”, stelt Hassna. Yassine is het daarmee eens: “Die positieve reactie van UAntwerpen was fijn. Daardoor heb ik het gevoel dat de universiteit ons wel ziet. Uiteindelijk is wat er in ons brein zit van belang. Zou het niet vreselijk zijn als studenten niet kunnen of niet willen studeren door dat hoofddoekenverbod?” Hassna pikt in: “Dat is inderdaad het enige wat je bereikt met een hoofddoekenverbod: dat het moeilijker wordt voor studenten uit de moslimgemeenschap om hun weg te vinden naar het hoger onderwijs. Algemeen gesproken is het hoofddoekenverbod een aanval op de individuele ontwikkeling en vrijheid. Het is zeker positief dat het niet wordt opgelegd, maar dat betekent niet dat we er al helemaal zijn aan UAntwerpen.”

ruimer dan de aula

Yassine studeert aan UAntwerpen, op dit moment in derde Bachelor. “Het is niet altijd gemakkelijk geweest. Als student heb ik wel genoten hoor, maar ik merk dat de universiteit het soms moeilijker voor de student maakt dan zou moeten. In mijn richting zijn er bijvoorbeeld onlangs ontzettend veel veranderingen doorgevoerd, zoals vakken die wegvallen of verschuiven, maar als student word je daar nagenoeg niet bij betrokken. De communicatie tussen universiteit en student laat soms echt te wensen over. Daarom ben ik nu ook studentenvertegenwoordiger: eerder had ik het gevoel dat ik als student niets te zeggen had, maar nu kan ik mijn stem wél laten horen.” Ook Hassna was studentenvertegenwoordiger toen ze studeerde. “Daarnaast zat ik bij verschillende organisaties, ook bij Mahara bijvoorbeeld. Dat engagement vond – en vind – ik erg belangrijk. Op die manier leer je méér dan puur wat er in de aula gezegd wordt. Studeren is zo veel breder dan hoorcolleges volgen ...”

Mahara is eveneens groter dan de campushallen van UAntwerpen alleen: de organisatie verbindt universiteiten en hogescholen. “We hebben ongeveer een gelijk aantal studenten uit hogescholen en uit universiteiten, ook in het bestuur”, vertelt Yassine. Dat brengt een aantal voordelen met zich mee. “We hebben veel meer aula’s tot onze beschikking, wat handig is wanneer we een evenement organiseren. Ook ons publiek is groter, dus we bereiken meer studenten, maar ook een diverse groep aan studenten uit verschillende instituten, opleidingen en interessegebieden.”

Zo’n grote verscheidenheid aan mensen, interesses en noden kan een behoorlijke uitdaging vormen, maar ze ondanks de onderlinge verschillen kunnen samenbrengen? Dat is een kracht om u tegen te zeggen. ▀



Stop! Voordat je verder bladert, kijk naar deze eenzame pennen. Stuk voor stuk wachten ze op een hand die ze opneemt en ze optilt tot grote hoogtes. Manoeuvrerend over papier als schepper van een scherp artikel of een fijnzinnige illustratie. *dwars* zoekt alle schrijvende en tekenende handen die de pen niet kunnen laten liggen, voel jij je geroepen? Neem dan contact met ons op! (Alsjeblieft.)



mail: werving@dwars.be
Facebook: [@dwars.ua](https://www.facebook.com/dwars.ua)
Instagram: [@dwars_ua](https://www.instagram.com/dwars_ua)
locatie: Prinsesstraat 16

machteloos

tekst: Thomas Voet ■ beeld: Jana Scheers

Op het moment dat ik dit schrijf zitten we aan de vooravond van de derde golf van het COVID-19-virus. Of is het nog de tweede golf? De voorbije weken en maanden is de regelgeving rond wat wel en niet mag zo vaak veranderd dat er in mijn omgeving een zekere gevoelloosheid is ontstaan rond het wettelijke kader van doen en laten. Vaste contacten, gewone contacten, knuffelcontacten ... of gewoon van iedereen afstand houden, behalve van onszelf? Maakt het eigenlijk allemaal nog wel uit?

De huidige situatie doet me ergens diep vanbinnen heimwee krijgen naar de eerste golf. Toen we nog leefden met de dagdagelijkse onzekerheid over onze ziekenhuiscapaciteit en wc-papierparanoia, we van onze huizen burchten maakten tegen het virus en de ramen enkel opengingen om te applaudiseren voor het zorgpersoneel. Toen was enkel 'het virus' van belang en was *flattening the curve* het enige wat telde. "Wanneer we voorbij de piek zijn, is het ergste gedaan", hoor ik mensen nog zeggen. Want voorbij de piek durfden we collectief niet te denken. Dat was bijvoorbeeld te merken aan de korte periodes waarbinnen de eerste maatregelen werden begrensd. "We doen nu een sprintje en over een paar maanden zal het wel veel beter worden." Onze zorgen waren tastbaar en het doel binnen handbereik. Helaas werd de sprint een marathon.

Na enkele weken kwam het delen van Facebook-posts rond coronamaatregelen ten einde, verviel de nieuwigheid van COVID-19 en sijpelde de dagelijkse realiteit binnen in onze lockdown.

Dat alles had tot gevolg dat het draagvlak en geduld van de bevolking voor strenge maatregelen begonnen te verdampen. We kwamen tot de jammerlijke realisatie dat grappige filters tijdens online conversaties niet grappig bleven en dat ze geen volwaardig alternatief boden voor drempelloze face-to-face gesprekken. Voor onze studenten kwam er een einde aan de idee van een tussentijdse vakantie en naderde de examenperiode. De voorheen voornamelijk medische crisis werd meer en meer een politieke crisis. De befaamde curvetoriek verdween en maakte plaats voor nog meer coronamaatregelen en vraagtekens bij de mate van inclusie van vorige beleidsbeslissingen.

Naast de stemmen van epidemiologen klonken de stemmen van anderen steeds luider en werd de robuustheid van het lockdownbeleid in vraag gesteld. Wat doen we met het vergrote aantal (technisch) werklozen? Wat doen we met de huurkosten van studentenkoten die leegstaan? Wat met ondernemers? En wat met vereenzaming en

het mentale welzijn van de bevolking? Intussen verdween het virus niet. De beleidsmakers bleven vastzitten in het tot vandaag geldend coronabeleidsdilemma tussen enerzijds de bestrijding van het virus en anderzijds het beperken van de bredere maatschappelijke impact van de maatregelen. Kortom, er werd ingezet op meer geïndividualiseerde maatregelen ter vervanging van een *one-size-fits-all-lockdown*.

Er werd vanuit de politiek en het middenveld gestreefd naar een duurzamere aanpak, met een versoepelde sluiting van onze maatschappij, met grotere bubbels en meer bewegingsvrijheid om de perverse maatschappelijke impact van het virus te verzachten. Daaraan is ondertussen ook weer een einde gemaakt: universiteiten gaan in code rood, cafés sluiten en de burchten worden opnieuw in gereedheid gebracht. De machteloosheid die de virologen voelen zal nu zeker ook gedeeld worden door onze politici die met iedere stap die ze nemen richting lockdown 2.0 genadeloos worden bekritiseerd door de oppositie. Dat omdat, anders dan bij de vorige code rood, er ondertussen een veel kleiner draagvlak is bij de bevolking voor de gevraagde inspanningen.

Ook ik merk dat ik enorm terughoudend ben om toe te geven dat een nieuw streng quarantainebeleid de meest wenselijke oplossing is. Nu er meer gekend is

over het virus dan tijdens de eerste lockdown, zeggen de cijfers dat ik als 24 jaar jonge student niet behoor tot de grootste slachtoffergroep. Dat maakt dat ik niet per se bang ben voor een besmetting. Ik maak me vooral zorgen om mijn familie en medestudenten voor wie een tweede lockdown hard zal aankomen. In de afgelopen weken, met telkens verscherpte maatregelen, sloop dan ook steeds vaker het sentiment van machteloosheid bij me binnen. Hoewel wij ons vergeleken met andere studentensteden keurig aan de maatregelen hebben gehouden, ontsprongen wij de dans niet.

De hamvraag is nu: hoe moeten wij als burgers met deze machteloosheid omgaan? Het is duidelijk dat in dit steeds meer gepolariseerde pandemieverhaal wij als individu maar een kleine rol spelen en dat onze acties schijnbaar geen resultaat hebben. Maar het is belangrijk om te begrijpen waar onze machteloosheid vandaan komt. We praten hier immers niet over het gebrek aan macht tegenover ons politiek systeem, maar wel de onmacht tegenover een pandemie. Het is daarom weinig effectief om de frustratie over onze onmacht te uiten tegen beleidsmakers, die met beperkte informatie en tijd proberen de meest juiste beslissingen te maken. Je frustratie ventileren door ongehoorzaam te zijn tegenover de constant veranderende maatregelen lost weinig op. In plaats van enkel te kijken naar

onze eigen onvervulde noden en wensen, moeten we misschien kijken naar waar we wel nog controle over hebben. Stellen we onszelf wel vaak genoeg de vraag of we meer kunnen doen?

Ik hoop dat er snel een coronavaccin komt of dat er minstens iemand met een meer pasklaar antwoord komt over mijn gevoel van machteloosheid. Hierover te veel nadenken begint stilaan vervelend te worden. ■

proffen voor een nieuw sociaal

tekst: Sophie Van Reeth ■ beeld: Reinout Arents en Stefan De Pauw

Vanuit de vijf Vlaamse universiteiten werd in september de 1000x1000-actie gelanceerd. Het is een oproep om duizend professoren zo ver te krijgen om elk 1000 euro te storten om de onderwijskansen van kinderen en jongeren uit kansarme gezinnen te verbeteren. De actie bestaat niet louter als een vorm van liefdadigheid. De initiatiefnemers, historicus Marnix Beyen en bioloog Lieven Bervoets, zijn beiden professor aan Universiteit Antwerpen. Ze lichten de actie graag toe.

Het geld dat met de 1000x1000-actie ingezameld wordt, gaat naar drie organisaties van de Koning Boudewijnstichting. Concreet gaat het om het Kinderarmoedefonds, Boost en Kleine Kinderen, Grote Kansen, stichtingen die elk opkomen voor een andere leeftijdsgroep. Het voornaamste doel van de actie is niet het bedrag dat op het einde van het jaar gedoneerd gaat worden, maar de oproep tot een nieuw sociaal contract, gebaseerd op eerlijke fiscaliteit.

verenigd door de rector

De coronacrisis zorgde in maart voor een uitvergroting van de bestaande sociale ongelijkheid. Mensen die het al moeilijk hadden, werden onmiddellijk het zwaarst getroffen. Ongeveer gelijktijdig merkten professoren Beyen en Bervoets dat op: “In maart heb ik een mail gestuurd naar rector Van Goethem met de vraag of we vanuit onze geprivilegieerde positie niets konden doen om te helpen”, vertelt Beyen. “Een tijdje later bleek dat een van mijn collega’s op de buiten-campus bijna exact hetzelfde idee had.” Bervoets gaat verder: “In het begin van de coronacrisis las ik een opiniestuk van Paul De Grauwe rond de vraag waarom we niet gingen aankloppen bij de mensen met hoge inkomens. Daarom stuurde ik een mail naar de rector om onze eigen positie te bevragen.” Rector

Van Goethem stelde de twee professoren aan elkaar voor met de boodschap dat hij vanuit zijn positie geen actie kon organiseren, maar dat hij wel bereid was om hen te ondersteunen.

Van daaruit zijn ze collega’s beginnen contacteren aan andere universiteiten, waardoor ze uiteindelijk tot een team van zestien initiatiefnemers over heel Vlaanderen zijn gekomen. “Al snel hadden we specialisten zoals professor Bea Cantillon aan boord. Zo kregen we een groep mensen samen die allemaal een rechtvaardige samenleving voor ogen hadden, al dan niet vanuit een zekere expertise”, verklaart Beyen. “We kwamen al snel tot de conclusie dat we onze campagne niet alleen konden beperken en richten tot de overheden”, verduidelijkt Bervoets. “Met onze tekst wilden we duidelijk maken dat we in onze oproep tot herverdeling er een engagement aan koppelen, ook om te tonen dat we het niet alleen vragen vanaf de zijlijn”, vertelt Beyen.

privédebat

“Er is een enorme staatsschuld en het gaat de verkeerde kant op. Mensen in armoede zullen moeten opdraaien voor de crisis, terwijl de rijken er nauwelijks iets van ondervinden”, licht Bervoets toe.

contract

de boodschap achter de 1000x1000-campagne

Ondanks hun boodschap hebben de initiatiefnemers geprobeerd om de campagne zo min mogelijk politiek gekleurd te maken. Ze hebben hun visietekst dusdanig opgesteld dat elke academicus zich erin zou moeten kunnen vinden. “Van dichtbij beschouwd is de tekst toch relatief radicaal. We hebben bewust bepaalde termen niet gebruikt – er wordt niet letterlijk gesproken over vermogensbelasting, maar wel over ‘rechtvaardige fiscaliteit’. Om zo een oproep te lanceren aan vijf universiteiten, gesteund door de rectoren, is op een manier wel een politiek signaal”, verklaart Beyen. De visietekst werd dus opgesteld om duidelijkheid te bieden over de achterliggende boodschap van de fondswerving, toch zorgde die er niet voor dat er geen kritiek kwam.

Ondanks de overwegend positieve reacties waren er achter de schermen wel enkele kritieken, vertelt Beyen: “Sommigen vonden die duizend euro te veel, wat ik ook kan begrijpen. De proffen zijn een heel diverse groep. We hebben altijd proberen benadrukken dat een ander bedrag naar vermogen ook zeker goed was.” Het bemachtigen van de duizend handtekeningen is immers het belangrijkste voor de campagne. “De voornaamste kritiek die we gekregen hebben, is dat het liefdadigheid zou zijn en dat we daarom het probleem in stand houden, maar dan moet je in mijn ogen niks meer doen, hè”, zegt Bervoets. “We hadden volgens de kritiek eerder voor vermogensbelasting moeten pleiten en we zouden de overheid door onze actie

de boodschap geven dat wij het wel allemaal zelf zullen oplossen door dat geld in te zamelen”, vertelt Beyen. “Iemand beschuldigde ons er zelfs van dat we verantwoordelijk waren voor sociale ongelijkheid. Het is vooral jammer dat we deze reacties niet publiekelijk gekregen hebben. Het had per slot van rekening een interessant debat in gang kunnen zetten.”

solidariteit versus competitie

Door de vakdomeinen van de eerste twee initiatiefnemers is er een oververtegenwoordiging van historici en biologen die de campagne steunen en zichzelf ambassadeurs mogen noemen. Universiteit Antwerpen loopt momenteel ook voor op de andere universiteiten. “We hebben er bewust voor gekozen om geen affiliaties te vermelden. De solidariteit en het gezamenlijke engagement staan centraal. Het is niet de bedoeling om een soort stakhanovisme op te wekken en universiteiten in opbod tegen elkaar te laten participeren”, meent Beyen. “Ik heb me wel een aantal avonden beziggehouden met te kijken naar wie er al een handtekening onder de actie gezet had. Hoeveel mensen exact doneren, hoef ik absoluut niet te weten, maar misschien was het toch niet zo slecht geweest om een beetje competitie aan te wakkeren door de affiliaties er wel bij te vermelden”, argumenteert Bervoets.

Hoewel 1000x1000 een initiatief is van alle uithoeken van de Vlaamse academische wereld, blijft hun boodschap helder en uniform: er moet binnen de context van de coronacrisis, maar ook veel breder, systematisch aandacht komen voor sociale ongelijkheid. De professoren nemen daar een eerste stap in en hopen dat anderen die zich in dezelfde positie als zij bevinden hen daarin zullen volgen. ■

Surf zeker ook eens naar de website van het initiatief: 1000x1000.be.



Humans of UAntwerpen

Kunstenaar of topsporter, bejaarde of ondernemer, geen enkele soort ontspringt de dans. Je wordt op een dag wakker met de intense drang om je aan Universiteit Antwerpen in te schrijven. Het gevolg: zo veel vreemde vogels dat het uitzonderlijk wordt om normaal te zijn. Elke maand zetten wij een bijzondere student in de kijker.

Van danser tot acteur, van *influencer* tot student en daarbovenop een druk sociaal leven, Antar Latifine (21) doet het allemaal. Van een bezige (Maya de) bij gesproken. Op dit moment zit Antar in de Bachelor Sociaal-economische Wetenschappen. Naast het veroveren van de sociologie en economie is hij ook nog eens een *rising star*. Niet bij MNM, wél bij Studio 100.

met de voetjes van de grond

"Het is allemaal begonnen met mijn grote droom als kind: achter K3 staan, *met de voetjes van de grond en draaien in het rond!*" vertelt Antar. Als er een 'K3 zoekt K3'-dancersprogramma was geweest, had zijn naam helemaal bovenaan de inschrijvingslijst geprikt. Hij heeft zichzelf nooit anders gekend dan als iemand die altijd de show wil stelen. Wanneer er iemand in de

kinderopvang op de tafels stond te dansen, was hij het. Voor K3 dansen was zo goed als *meant to be* en dat heeft hij dan ook gedaan.

Toen Antar elf jaar oud was, begon hij professioneel te dansen. Nu, bijna tien jaar later en ongeveer 250 shows verder, reikt de passie nog steeds van Afrika tot in Amerika. Andere interesses van Antar moesten het onderspit delven ten voordele van het dansen: "Viool en toneel beoefen ik nog altijd met hart en ziel, al is daar minder tijd voor. Maar mede dankzij het dansen kan ik mijn carrière toch op meerdere vlakken blijven ontwikkelen, onder andere in de acteerwereld."

drukbezette kameleon

Antar voelt zich, als goede danser, een echte kameleon. Hij voelt zich thuis in verschillende dansstijlen. Op die manier kan hij dan ook beroep doen op een grote hoeveelheid vaardigheden en kan hij zich snel aanpassen aan de verschillende eisen van de kunstwereld. Nu vereist dat wel enige tijdsinvestering: Antar danst tussen de negen en maar liefst zeventien uur per week. Hij doet vooral mee aan shows en evenementen van Studio 100 en volgt daarnaast nog lessen bij Showcase Academy in Gent. Daar stopt het niet: hij is ook

nog choreograaf, lesgever, bestuurslid van een dansschool én vrijwilliger bij STAN (*Student & Antwerp, n.v.d.r.*).

Contracten, administratie, audities en contacten leggen doet hij allemaal zelf; een manager heeft hij niet nodig. Zoals een Mega Toby helpt hij zichzelf steeds weer uit de nood. Maar waar haalt hij al die tijd vandaan? "Ik heb mijn bachelorstudies over vier jaar gespreid", vertelt Antar. "Dansen en m'n artistieke bezigheden blijven mijn *main focus*. Het is allemaal wel doenbaar, hoor. Bovendien: *als ge plant, kunt ge veel*." De grote steun van zijn vrienden, familie en vriend maken het



de dansvloer

tekst: Annelies Verbeeck ■ beeld: Hanne Collette

geheel natuurlijk wel een beetje gemakkelijker. *Thank God for FaceTime!*

"Het idee om dans te studeren is zeker bij mij opgekomen, maar ik heb dat eigenlijk snel weerlegd. Professionele dansers verdienen helemaal niet zo veel, en ik denk dat ik me te beperkt in mijn mogelijkheden zou voelen vanaf het moment dat professioneel dansen niet meer mogelijk zou zijn." Aangezien een *nine-to-five* kantoorjob hem niet meteen aanspreekt, wil hij later dansen en werken combineren, opdat hij ook nog in de showbusiness actief kan blijven. Daarom koos hij voor een economische richting met als doel cultuurmanagement te gaan studeren.

happy happy joy joy

"Mijn levensvisie? Een *happy happy joy joy 24/7 lifestyle!* Op die manier lijkt het elke dag wel feest." Antars enthousiasme is aanstekelijk. Maar de danswereld blijft een harde wereld. Je wordt niet alleen op je *skills* op dansvlak beoordeeld, maar ook je lichaam, uitstraling en looks moeten de keuring ondergaan. Audities verlopen niet altijd zoals je wilt; op zulke

momenten zijn zelfvertrouwen, optimisme en relativeringsvermogen onmisbaar. Want audities, ongeacht de uitkomst, zijn enorm leerrijke ervaringen. "Je bent een goede danser, dat spreekt voor zich: anders had je daar niet gestaan", vertelt Antar. "Maar je bent niet de enige goede danser in de ruimte en dat is nu net het lastige. Ik weet dat mijn troef mijn uitstraling is en daar speel ik op in. Het is niet omdat je binnen bent, dat je binnen bent. Je moet telkens opnieuw tonen dat je het echt wel waard bent, want iedereen is vervangbaar."

Ook fit blijven is een vereiste in de danswereld. Antar doet twee keer per week aan fitness om zijn kracht en spiermassa te verhogen. Het vraagt al zijn wilskracht om zich niet te laten verleidend door ongezond eten. Maar Antar is een doorzetter: als er iets is waar hij niet tegen kan, dan is het wel opgeven.

toekomstmuziek

Op het podium voelt Antar zich uiteraard thuis, maar ook al deed de bel het even niet, toch kwam de coronapandemie zijn leven binnenstormen. Gelukkig is er genoeg plaats op zijn kot om de online danslessen te

volgen. Toch: de evenementen en shows worden natuurlijk wel verschoven of geannuleerd. De urenlange repetities vergen veel energie en vanaf het moment dat de voorstellingen terug mogelijk zijn, zullen de repetities opnieuw moeten worden opgenomen. Dat alles vraagt veel tijd, motivatie en doorzettingsvermogen. "Maar ik laat me niet ontmoedigen!" zegt Antar vastberaden. "Ik ga er het beste van maken." Het is zijn avontuur en tegen tien duizend per uur danst hij de pannen van het dak.

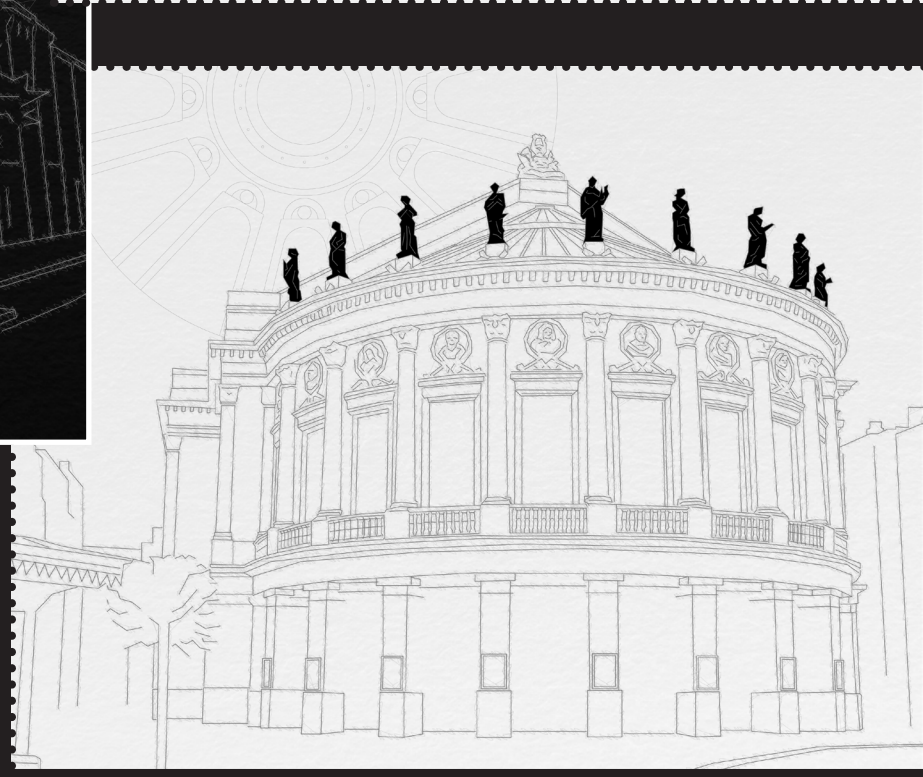
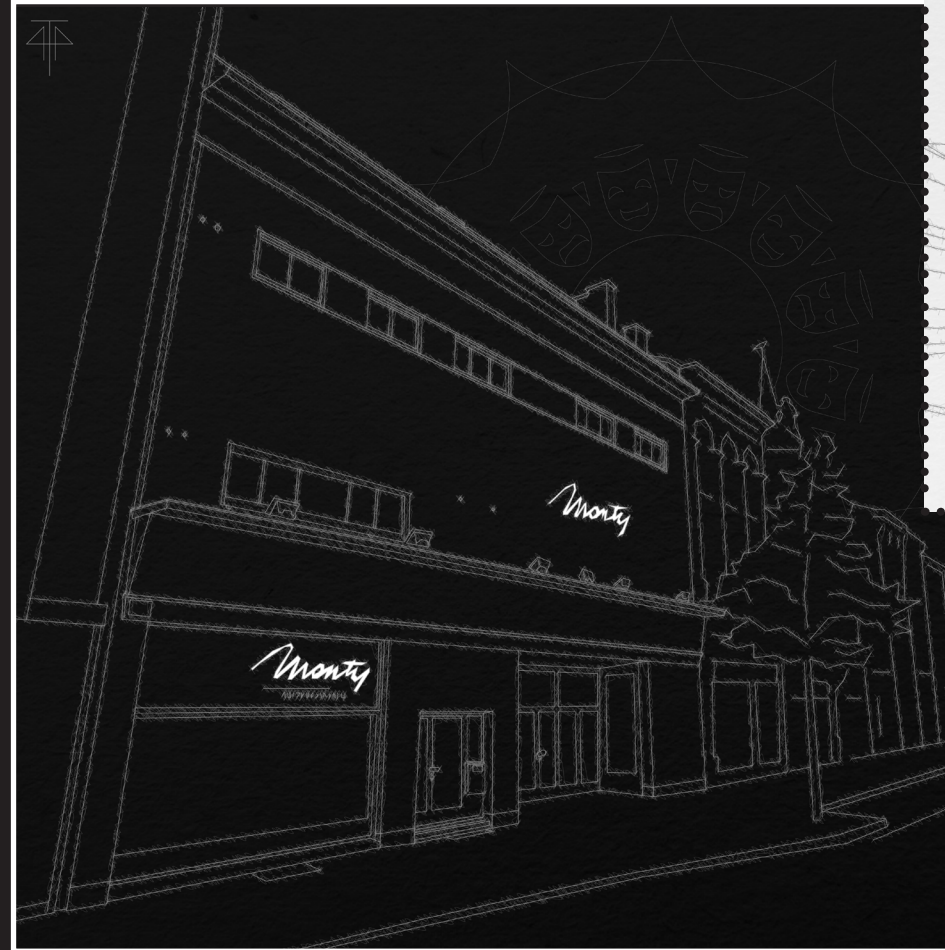
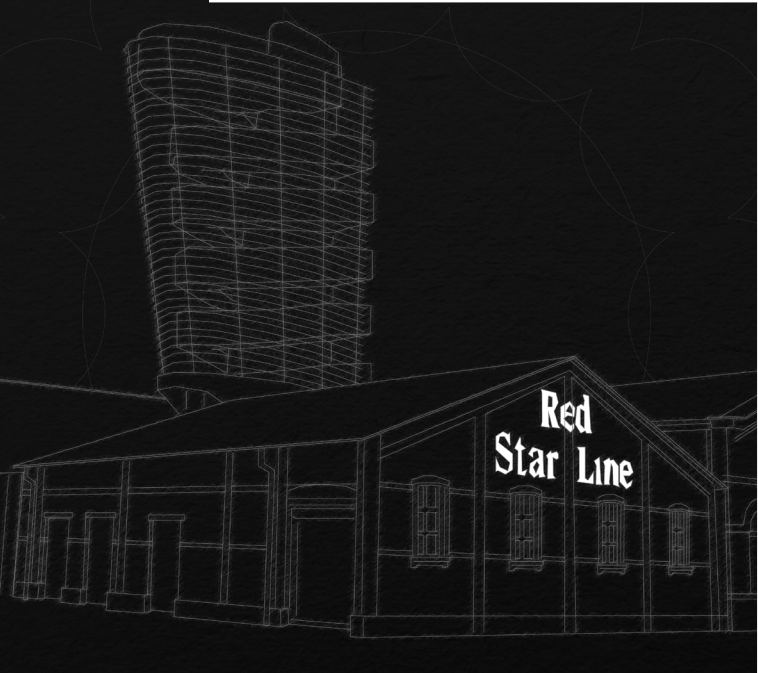
De nabije toekomst wordt in de war geschopt door het coronavirus, maar wat daarna? "Mijn grote droom is om een kinderidool te worden en zo kinderen over heel België gelukkig te kunnen maken en te kunnen inspireren. Om die droom te kunnen waarmaken laat ik feestjes, gezellig brunchen en *er es ene gaan drinken* achterwege. Wanneer ik als kind niet danste op K3, verkleedde ik mezelf als een karakter, in de hoop zelf ook zo iemand te worden." Wordt Antar de nieuwe kinderheld van de opkomende generatie? Een motto heeft hij alvast: "Durf je dromen te volgen en maak ze waar!" ■





centerfold

beeld: Thomas Lories



dokter kunst, geneest u mij?

tekst: Annelies Verbeeck en Margaux Albertijn ■ beeld: Annelies Verbeeck

De Slimste Mens toonde het al aan: op maandagen gaan de meeste koppels uiteen. Mijn liefталig lief – sorry, ex – was even voorspelbaar als altijd en voegde zich ook op dat punt bij de middenmoot. Daar stond ik dan, vlak voordat ik naar mijn les vertrekken moest. Met rode ogen en een spiksplinternieuw aangekocht pakje Kleenex stapte ik dapper op mijn fiets richting Campus Drie Eiken. Te midden van het groen ligt de campus daar, vol laboratoria, artsen in spe en kine's. Zouden ze mijn hartje ook kunnen genezen?

Gelukkig is er ook nog mijn goede oude vriend, de kunst. Op zo'n groot terrein als Campus Drie Eiken moesten de kunstwerken wel voor het grijpen liggen, dus tussen de practica door zou mijn hart wel geheeld worden. Op het eerste gezicht leek dat lichtelijk tegen te slaan, maar tegen het einde van de week vulden de penseelstreken, geëngageerde boodschappen en architectuur mijn hart meer dan de herinneringen aan [REDACTED]. Eikel. *Soit*, ik denk niet meer aan hem.

Wel aan kunst. Kunst gaat niet vreemd. Over het algemeen doet kunst me eerder denken aan schilderijen, tekeningen en standbeelden, maar aankomen op

Campus Drie Eiken overtuigt me onmiddellijk van de stelling dat kunstzinnigheid in alles verborgen kan liggen. In een van de nieuwste en meest indrukwekkende gebouwen van de campus bijvoorbeeld.

maandag, 8:36

Voor mijn eerste les moet ik naar gebouw O, gelegen pal in het midden van het campusplan. De gevel trekt meteen de aandacht: over de gehele oppervlakte van de buitenmuur zijn fotografische portretten van studenten en medewerkers te zien. Ik kan er niet naast kijken, wat me gelukkig alweer een overmatige inspanning bespaart op deze veel te vroege maandagochtend. Zo heeft de morgenstond toch nog een beetje goud in de mond.

De foto is van de hand van de Antwerpse Brit Perry Roberts en heeft de naam *The 'O' building facades* meegekregen. Roberts is geboren in 1954 in Engeland en verhuisde in 1995 naar Antwerpen, waar hij nu nog steeds woont en werkt. Hij heeft wereldwijd tentoonstellingen gehad, van Frankrijk tot Australië. In zijn werken onderzoekt Roberts continu de relatie tussen abstractie, architectuur en taal. De gebouwen spreken een eigen

taal, de kleuren eisen hun eigen identiteit op binnen de gebouwen. Ook hier: het geel maakt aanspraak op de belangstelling van de toeschouwer en vraagt daarmee de onverdeelde aandacht voor de mensen die *The 'O' building facades* centraal wil stellen. Daarmee is *The 'O' building facades* ook niet alleen: ook Aula Rector Dhanis op de Stadscampus is ingekleurd door Roberts, wat duidelijk te zien is aan de monochrome kleurenvlakken.

“De gebouwen spreken een eigen taal, de kleuren eisen hun eigen identiteit op binnen de gebouwen.”

Als ik het werk van dichtbij bekijk, blijft de foto redelijk abstract. Maar hoe groter de afstand, hoe beter ik de afzonderlijke gezichten kan zien, hoe meer aandacht ik kan hebben voor iedereen die me toelacht. Het doet me denken aan de democratie, de samenleving waaraan we allemaal ons steentje proberen bij te dragen. Alle gezichten naast elkaar — samen vormen zij een groot geheel. Hoe meer mensen, hoe groter het wordt. En toch: als je naar elk gezicht afzonderlijk kijkt,



zie je een persoon, een uniek gezicht met een uniek verhaal. Alleen hebben zij weinig te zeggen, ze worden gedefinieerd door het geheel waar zij deel van mogen uitmaken. Misschien herken je wel iemand of doet het jou eerder denken aan die ene persoon ... Mij doet het denken aan het grote geheel, waarvan ik slechts een deeltje van uitmaak. Het zet alles toch wat meer in perspectief: ik geloof niet helemaal in “veel vissen in de zee” (wat maken al die vissen mij uit als ik er een specifieke moet hebben?), maar *The 'O' building facades* doet me er wel aan denken dat er niet zoiets bestaat als helemaal alleen zijn.

dinsdag, 15:51

Met zijn sepiatonen trekt *The 'O' building facades* alle aandacht. Toen ik afstand aan het nemen was van het O-gebouw om alle gezichten beter te kunnen bestuderen, botste ik op hem, dat mannetje op het grasveld nabij. Hoe trots hij daar ook pronkt — eerst zag ik hem niet staan. Dat lijkt hem niet te deren; stoïcijns staat hij daar. Niet iedereen zag hem daar graag staan, zo bleek helaas in 2003. Vier dagen nadat het standbeeld *De stap* op zijn sokkel werd gezet, werd het gestolen. Gelukkig werd het enkele dagen later teruggevonden. In de voortuin van een student. Hm.

“Waar de natuur automatisch de chaos kan opzoeken uit overlevingsdrang, stelt Bilquin dat de kunstenaar daarin ordeningen mag aanbrengen.”

In 2001 maakte Jean Bilquin het standbeeld *De stap*. Bilquin is een Gentse kunstenaar met werk in de schilder-, teken- en beeldhouwkunst. Een belangrijk motief in zijn kunst is harmonie, de balans tussen kosmos en natuur. Waar de natuur automatisch de chaos kan opzoeken uit overlevingsdrang, stelt Bilquin dat de kunstenaar daarin ordeningen mag aanbrengen. Het past goed bij de plaatsing van het beeld: brons als middelpunt van het verregende gras en de bomen. *De stap* heeft een erg toepasselijke naam gekregen en staat voor de overgang die elke student maakt aan de universiteit, de stap tussen jeugd en volwassenheid. Het standbeeld kijkt recht voor zich uit; zijn gezichtsuitdrukking is neutraal, sereen misschien zelfs. Het is haast alsof hij vastbesloten is dat hij de juiste stap neemt, klaar om zijn pas af te maken zonder dat iemand die zal afsnijden. Door weer en wind. ▶



woensdag, 10:34

De culturele zoektocht leidt me langs het nieuwe Q-gebouw. In een hoekje staat een tentoonstelling die me een pauze waard is voor ik over tien minuten weer elders aanwezig dien te zijn. *De tentoonstelling Antwerpen als wetenschappelijk kenniscentrum in de negentiende en twintigste eeuw* toont een aantal wetenschappelijke instrumenten, stuk voor stuk afkomstig uit het Gevaertarchief. De expo komt van de collectie academisch erfgoed, die, verspreid over verschillende campussen, kleine tentoonstellingen op poten zet. Op die manier wordt de lange traditie van wetenschappelijk onderzoek in de kijker gezet. Daarbovenop komt de rol van Antwerpen als kenniscentrum: het middelpunt van eeuwen en eeuwen aan innovatie, onderzoek en verbetering.

Instrumenten zoals een balans van Mohr uit 1943, een fijnheidsmeter en een oppervlaktespanningsbalans van Du Nouij zijn er te bezichtigen. De smaakvol belichte kastjes geven een interessante inblik in de wetenschap van de vorige eeuwen, geschiedenis waarover ik altijd graag meer zou willen weten. Kunst *stricto sensu* is het niet, maar op een bepaalde manier wel; wie zegt dat er geen kunstzinnigheid in het nut kan liggen, geen schoonheid in de voorgangers van wat studenten nú gebruiken om de wereld van morgen te helpen? De instrumenten zijn gestroomlijnd, zonder franjes of andere poespas. De tentoongestelde objecten zijn allemaal gebruikt voor onderzoek en onderwijs, de twee belangrijkste taken van UAntwerpen. In de kastjes kunnen we het verleden zien, in de spiegeling van het glas de toekomst.

donderdag, 17:58

Een tripje naar gebouw R leidt me langs twee silhouetten van een rijk paar, in alle rust genietend van een kopje thee. Ergens is het wraakroepend: och, de arme student die ik ben, ik zou geen theepauze kunnen nemen zonder me schuldig te moeten voelen om de drie deadlines die om mijn aandacht smeken! Gelukkig spreekt Sven 't Jolle me woordeloos toe: de hogere klasse heeft nu eenmaal recht op haar zondagsrust. Niet zeuren. De wandschildering uit 1998, met een kwinkslag *De betere klasse heeft ook recht op ontspanning* gedoopt, stelt sociale ongelijkheid aan de kaak, wat kenmerkend is voor Sven 't Jolle.

“***De commissie Kunst op de Campus stelt in haar missie erg duidelijk dat kunst moet leven onder de studenten en alle mensen die ronddwalen door de universitaire gangen.***”

't Jolle is een Antwerps kunstenaar, geboren in 1966. Eigen aan zijn kunst is de intrinsieke verbinding tussen sociaal engagement en esthetiek. Hij is voornamelijk een beeldhouwer, maar zoals aan *De betere klasse heeft ook recht op ontspanning* te merken valt, laat hij zich niet kooien door slechts één kunstvorm. In zijn kunst vraagt 't Jolle de toeschouwer om kritisch na te denken over ongelijkheid in de maatschappij. Nog altijd blijft kunstminnen een bezigheid voor de gegoede klasse, wat hij met een



bijtend penseel tentoonstelt: alsof het enkele feit dat de rijkelui bestaan genoeg is om voor kunst door te gaan. Waarom zou enkel de 'betere klasse' tenslotte van kunst moeten genieten? Dat de wandschildering haar opwachting maakt aan de muren van UAntwerpen maakt het punt des te meer duidelijk: de commissie Kunst op de Campus stelt in haar missie erg duidelijk dat kunst moet leven onder de studenten en alle mensen die ronddwalen door de universitaire gangen. Dat kunst een recht voor iedereen is. Een medicijn tegen hartzeer, niet enkel voorbehouden voor de bourgeoisie.

vrijdag, 14:53

Voor mijn laatste les van de week word ik verwacht in gebouw S. Ik zet net een dappere stap in het gebouw wanneer mijn haar plots recht omhoog gaat staan. Lang geleden dat ik zo geschrokken was. *Allez*. Maandag. Maar toch. Een gigantisch skelet torent links boven

me uit. Het blijkt een giraf te zijn, (en het is) niemand minder dan de enige echte *Giraf Dana*. De oude dame is jammer genoeg in 2017 gestorven op twintigjarige leeftijd in de Zoo van Antwerpen. Gelukkig heeft haar skelet hier nu een plekje gekregen. Het lijkt misschien alsof ze hier enkel staat om tentoongesteld te worden, maar niets is minder waar.

Naast een eigenzinnige vorm van kunst is ze tevens een bron van informatie voor onze toekomstige dierenartsen en biologen. Gespecialiseerd medewerker van de afdeling Diergeneeskunde en Wetenschappen Denise Vogel en technisch medewerker Björn Eyskens kozen bij de montage van het skelet voor een educatieve toenadering. Het skelet kan naderhand partieel gedemonteerd worden om een gedetailleerde studie in de practicumzaal mogelijk te maken. Waar het een moeilijk moment was voor de verzorgers en andere betrokkenen, is het een nieuw hoofdstuk voor de studenten van de wetenschappelijke wereld.

Giraf Dana leeft niet meer, maar haar betekenis nog wel. De gedachte is aanlokkelijk: ook na de dood zijn we van belang voor de generaties na ons, zelfs na het einde kan iets zijn waarde behouden. Het is een troost. ▀



kwaadaardige wormen

tekst: Svitlana Hulyuvata ■ beeld: Joke De Wilde

Universiteit van Antwerpen, een bron van onderwijs en onderzoek. Met de kant van het onderwijs zijn wij als student goed bekend. Maar het onderzoek is voor ons toch nog vaak een ver-van-mijn-bed-show. *dwars* schiet te hulp! Wij brengen een deel van de mysterieuze kant van UAntwerpen in het spotlicht. Vandaag op het programma: de knikkebolziekte. Wat is het? Wat zijn de gevolgen? En is er een oplossing?

De knikkebolziekte, ook wel *nodding syndrome* genoemd, is een vorm van epilepsie. Tijdens de epileptische aanvallen valt het hoofd steeds naar beneden, vandaar ook de naam. De aandoening treft vooral kinderen tussen drie en achttien jaar in Kameroen, Oeganda, Tanzania, Zuid-Soedan en de Democratische Republiek Congo. De knikkebolziekte werd ongeveer zestig jaar geleden voor het eerst vastgesteld in Tanzania. In de jaren '90 werden Oeganda en Zuid-Soedan zelfs getroffen door een epidemie. Het vreemde aan de aandoening is dat de kinderen meestal gezond waren vooraleer ze de ziekte opliepen.

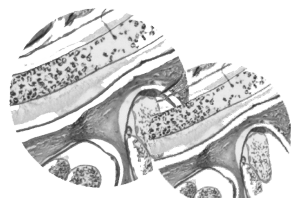
de sociale dimensie

Nu is natuurlijk de vraag: waarom is de knikkebolziekte precies een probleem? De impact van de aandoening is ontzettend groot. Naast de fysieke gevolgen zoals de epileptische aanvallen, geheugenproblemen of afgeremde groei zijn de sociale consequenties niet te onderschatten. De ziekte op zich is niet dodelijk, maar veel kinderen sterven omdat ze niet worden behandeld. Epilepsie wordt namelijk gezien als een vloek van de voorouderlijke geesten of een bezetenheid door een kwaadaardige geest. Als iemand een aanval krijgt,

kon dat ook een teken zijn van hekserij of vergiftiging. Daaruit ontstond het geloof dat het erg besmettelijk is. Door het bijgeloof dat rondom het *nodding syndrome* spookt, krijgt de getroffene vaak geen hulp. Omdat kinderen tijdens een heftige aanval de controle over hun lichaam verliezen, kunnen ze verdrinken of in het vuur vallen. Gezinnen worden eveneens uitgesloten van de gemeenschap vanuit de angst om besmet te geraken. Kinderen zijn tenslotte de toekomst en omdat de knikkebolziekte vooral hen treft, heeft ze een enorme impact op heel de gemeenschap.

academische Cluedo: wie is de dader?

Decennialang zijn onderzoekers op zoek geweest naar de oorzaak van deze mysterieuze ziekte. Sinds 2013 waagt UAntwerpen zich er ook aan. Een multidisciplinair team, onder leiding van professor Robert Colebunders, ging op zoek naar de oorzaak. Hun leidraad was een parasitaire worm die rivierblindheid veroorzaakt. Het is namelijk zo dat de regio's met de meeste gevallen van de knikkebolziekte gesitueerd konden worden in dezelfde regio's waar veel gevallen van rivierblindheid voorkwamen. Over de jaren heen heeft het team verschillende onderzoeken uitgevoerd om de oorzaak te vinden. Hun conclusie? De parasitaire worm, *Onchocerca volvulus*, is de boosdoener. De worm veroorzaakt



rivierblindheid, maar ook verschillende vormen van epilepsie zoals de knikkebolziekte. Maar daarmee zijn we er nog niet: hoe wordt de ziekte nu verspreid? Een kleine zwarte vlieg die nog enkel voorkomt in Afrika en delen van Zuid-Amerika blijkt de drager te zijn. Gebieden waar er broedplaatsen waren van deze vlieg hadden ook vele gevallen van de ziekte. Na uitgebreid onderzoek is dat ook door het team bevestigd. De vliegen zelf worden besmet wanneer ze een geïnfecteerde persoon bijten. Wanneer ze dan een nieuw individu lastigvallen, worden de microscopisch kleine larven overgebracht op de huid. Goed mikken met de vliegenmepper dus.

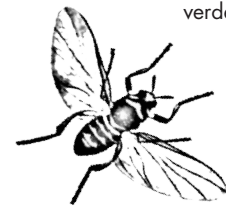
is er een oplossing?

De oplossing blijkt simpel te zijn. Er is een goedkoop medicijn op de markt, Ivermectin genaamd, dat de worm doodt en daarmee de knikkebolziekte geneest. Het is gemakkelijk in gebruik, want het zou

blikopener

slechts één keer per jaar moeten worden ingenomen. Het medicijn kan ook preventief gebruikt worden. Het aantal mensen dat deze ziekte heeft, wordt geschat op drie honderd duizend, dus de impact zou ook groot zijn. Indien het medicijn in gebruik wordt genomen, zou de ziekte een vage herinnering kunnen worden. Een goedkope, gemakkelijke oplossing die levens redt, wat is er nog beter?

Efficiënter zou het zijn om de zwarte vliegjes die de ziekte verspreiden te verdelgen. Zij zijn immer de drager van de worm. Om die manier zouden we de ziekte in de kiem kunnen smoren. Omdat de vlieg nog vele andere ziekten verspreidt, zou de impact nog groter zijn. Dus ... Is het einde van het onderzoek van professor Colebunders dan in het vizier? Toch niet. Nu de oorzaak gekend is, is het nog altijd zoeken volgens welke mechanismen de ziekte zich juist verspreidt, maar we staan al duidelijk verder dan enkele jaren geleden! ▀



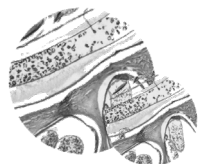
Craft

tekst: Gert Van Langendonck ■ beeld: Maria Roudenko en Orin D'hauwer

De pastor en het bier, er is geen duo dat meer onafscheidelijk is. Als pastorale superheld schrijft Gert Van Langendonck ons met zijn geestelijk vernuft op weg naar de beste smaken in het bierlandschap. Prosit!

"Bierman", zo klonk kortgeleden een schuchtere stem over Biermans schouder toen hij aan zijn vaste tafel in café 'De Vettige Swa' zat. Het was voor Bierman het signaal om nog een laatste grote slok te nemen van zijn Straffe Hendrik Quadrupel. Terwijl hij zijn glas met een nonchalant gebaar terug op de tafel plaatste, keek hij de onverlaat aan die het waagde hem aan te spreken met een blik waaruit een zorgvuldig afgewogen mengeling van ernst en deemoed sprak. Het weze in deze context opgemerkt dat de kern van Biermans aura van schier totale alwetendheid erin bestaat dat hij zich onder geen beding verrast toont, hoe onverwacht de vraag ook moge zijn. Zijn voorbereidende slok bier en aansluitende blik pasten dan ook in een uitgekiende strategie om zich heimelijk mentaal schrap te zetten voor wat komen zou. "Bierman," zo sprak de stem, "Craft, wat is dat eigenlijk en waarom kijkt ge zo scheef naar mij? Gaat het wel goed met u?"

Verrast knipperde Bierman met zijn ogen: "Craft? Hoezo, Kraftwerk? Autobahn? Of bedoel je die multinationale onderneming die ketchup en mayonaise maakt?" Deze keer was het aan Biermans gesprekspartner om verward te kijken (met een hint van paniek in het rechterooglid). Het gesprek dat eruit volgde, verliep de hele avond nog stroef. ▢



Maar niet getreurd. Inmiddels heeft Bierman zich helemaal ingewerkt in de materie en tot nut en vermaak van het gemeen wil hij met graagte zijn bevindingen even samenvatten. *Craft*, zo blijkt, laat zich het best vertalen als ambacht. Niet het licht incestueuze ambacht van de gezellen en meesters van weleer die onze gilden bevolkten, maar wel de romantische reanimatie van die idee nadat de laatste ambachtsvrouw (bier maken was een vrouwenberoep) al lang gestorven was. Kortom, *Craft* verwijst naar een onheilig huwelijk van romantiek en amateurisme. Het gaat om mensen die zelf bier willen maken en zich daarbij niet laten tegenhouden door details zoals het feit dat ze geen brouwerij hebben, geen volk kennen dat hun bier effectief wil drinken en er eigenlijk ook al genoeg anderen zijn die dat allemaal al heel lang veel beter doen. Brouwerijen bijvoorbeeld.

In België bestaat *Craft* amper omdat er genoeg goed bier op de markt is en de lokale heemkundige kring het monopolie op het woord ambacht heeft verworven. Wie hier zelf gaat prutsen in de keuken, eindigt doorgaans met veel te veel middelmatig bier en een zeurend schaamtegevoel dat slechts traag slijt met de jaren. In het buitenland daarentegen, waar pils de norm is, vormt zelfs de wisselende kwaliteit die hobbybrouwers opleveren een verademing tegenover decennia van bierverloedering. Helaas hebben buitenlandse zelfbrouwers de neiging om te overcompenseren door alles te bitter, te zwart of (recent) te zuur te maken. Het is dan ook correcter – zij het een weinig boosaardig – om over *Witchcraftbier* te spreken waarbij het toverwoord *Craft* de magische stopverf is waarmee fouten in het bier worden gladgestreken. Overigens valt ook *Witchcraft* vandaag de dag met wat goede wil te definiëren als een mengeling van ambacht en romantiek.

Af en toe overkomt het Bierman dat hem een schuimend glas *Craftbier* voorgezet wordt door een enthousiaste acoliet van *Craft*, dat hij doorgaans met plezier opdrinkt, net zoals hij bijvoorbeeld ook met graagte naar Harry Potter kijkt. Maar om nu zelf te gaan vliegen op een bezem ... ▢

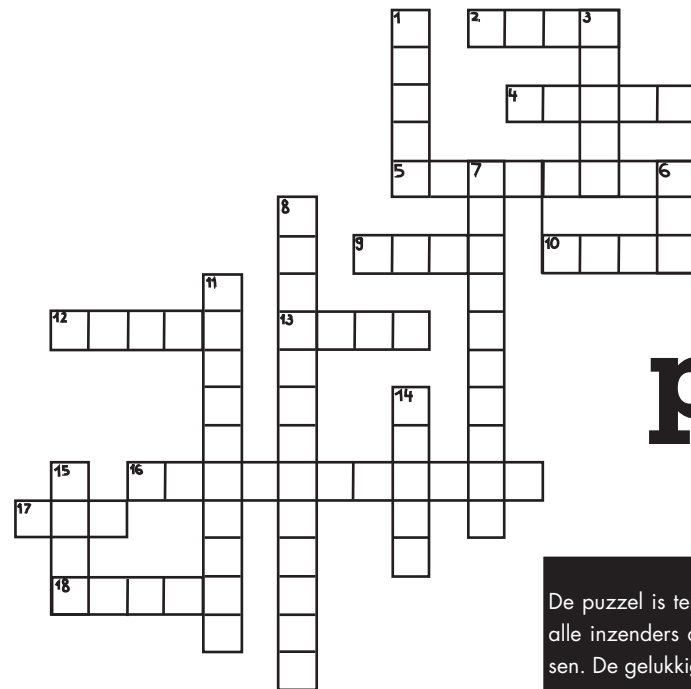


horizontaal:

2. ruimte voor gemeenschappelijke bijeenkomsten
3. handeling
4. maaltijd die in het kader van de vastenmaand wordt genuttigd
5. hagedis die kleur bekend
9. gedomesticeerde ondersoort van de wolf
10. tussenwerpsel (fr.)
12. ouderwets fotobewerkingsproces
13. begin
16. brabbeltaal
17. hoororgaan
18. zinspreuk

verticaal:

1. onheilsbezwering
3. handeling
6. baat
7. geheel van maatschappelijke verbanden waarbinnen burgers zich vrijwillig organiseren
8. periode waarin weinig nieuws te melden is
11. geen controle over een situatie hebben
14. Engels equivalent voor vakmanschap
15. ongewerveld dier



puzzel

De puzzel is terug! Deze keer loten we de winnaar uit alle inzenders die de puzzel voor 15 november oplossen. De gelukkige krijgt een goodiebag van *dwars*.

Stuur de opgeloste puzzel naar contact@dwars.be

het beestenboelbeleid

tekst en beeld: Maria Roudenko

De stap naar alleen op kot wonen is voor velen ontzettend moeilijk. Je laat je ouders achter in een verre stad of een ander land. Plotseling ben je zelf verantwoordelijk voor je eten, *de was en de plas*. Daarbovenop laten sommige studenten ook hun geliefde huisdier thuis achter. Voor degenen die dan toch beslissen om hun pluizige vriend mee te nemen, maken onduidelijke regels en grote werkdruk van talrijke taken, lessen en eventuele studentenjobs het er niet bepaald makkelijker op.

Ze zijn vaste knuffelvrienden die zich altijd aan de coronamaatregelen houden, ze bieden een luisterend oor en ze zorgen ervoor dat je af en toe nog eens buitenkomt. Het is te zien dat sinds het begin van de plaatselijke lockdown veel meer dieren worden geadopteerd. Belgische asielen melden een verdubbeling van het aantal adoptieaanvragen.

sed lex, dura lex

De wetgeving omtrent huisdieren in huurwoningen is de laatste paar jaar sterk geëvolueerd. Waar vroeger geen specifieke wetgeving bestond, mag een verhuurder vanaf 2018 slechts huisdieren weigeren als de woning niet geschikt is voor het dier zelf

(lees: te klein) of het reglement van het appartement dat expliciet verbiedt. In dat opzicht zijn koten vaak benadeeld omdat ze typisch een kleine oppervlakte hebben. Daarbovenop kan de kotbaas bepalen dat in het hele gebouw een huisdiervverbod geldt. Mocht je al het geluk hebben om toestemming te krijgen, bestaat de kans dat je een extra groot voorschot moet betalen of een aanvullende verzekering moet aanvragen. Verder hebben vele koten een gelimiteerde geluidsisolatie. Daardoor kan een buur snel klagen dat het huisdier te veel overlast veroorzaakt. De enige dieren die de dans ontspringen zijn assistentiehonden. Zij mogen niet geweigerd worden vanwege hun essentiële functie.

Zo wordt het voor studenten een hele klus om een huisdier op kot te mogen en kunnen krijgen. Onvolmaakte wetgeving met botsende clausules, drukke lessenroosters en eventuele studentenjobs maken het een raadsel om uit te vogelen hoe je eraan begint en hoe je genoeg tijd vindt om je beestje goed te verzorgen.

en nu in de praktijk

Maak kennis met studente Bo Keulen en haar extreem schattige labradoedel Teddy. Bo ging op kot in Antwerpen en kende op dat moment nog niemand. Na een jaar besloot ze toch een hond te adopteren om de eenzaamheid te verdringen, ook omdat ze met een hond was opgegroeid. In het eerste kot waar ze

woonde, waren de kotbazen niet tegen huisdieren en hadden ze zelf een hond. Ze adopteerde dus Teddy, die nu anderhalf jaar oud is en zich volop in de speelse puppyfase bevindt.

Toen ze vorig jaar op zoek ging naar een studio om wat meer ruimte te hebben, botste ze op een probleem. Bij het bekijken van studio's stootte de vraag of huisdieren toegelaten waren op een steevaste 'njet'. Vastbesloten om op alle mogelijke manieren te zoeken en te vinden stuurde ze via sociale media een oproep in groepen voor verhuurders. Binnen de kortste keren contacteerde een verhuurder haar en vond ze een leuke studio in de buurt van haar werk bij een kinderdagverblijf en het Stadspark. Ook in haar nieuwe woning blijft ze gebonden aan een aantal regels. Volgens haar contract mag ze een kleine hond houden zolang die niet te veel overlast veroorzaakt. Een extra voorschot of verzekering heeft ze niet moeten regelen. Ze benadrukt wel dat de verhuurder haar zelf had benaderd en dat dat misschien heeft bijgedragen aan een minder formele regeling.

Als student – en mogelijk toekomstig hondenbaasje – vroeg ik me af hoe Bo het voor elkaar krijgt om haar studies, werk en een huisdier te combineren. Ze vertelde dat ze maximaal vier uur colleges na elkaar heeft, waardoor er even tussenvut glippen om Teddy uit te laten mogelijk is. Voor een jonge hond stampvol energie is dat ook nodig, merkte ik, toen we even later samen in het park wandelden en napraatten terwijl Teddy naar takjes speurde.

huisdieren op kot

Kortom, er zijn zeker manieren om je kat, hond, konijn, slang of exotische kever mee te nemen op kot. Daarvoor hoeft je de kat niet uit te boom te kijken. Net als Bo en andere studenten waag ik me volgend jaar dapper aan de zoektocht. Gewapend met al deze kennis en het motto "Wie zoekt, die vindt!" ga ik op zoek naar een kot waar ik een hond mag houden. De kans is klein dat er op zo een korte termijn vorderingen gaan zijn op wetgevingsvlak, maar toch: enige ijdele hoop is geoorloofd. Dat het proces op dit moment ingewikkeld is, maakt het het niet minder waard. En laten we eerlijk zijn, in deze tijden kunnen we allemaal extra gezelschap gebruiken – al is het van die ene kat die altijd rondzwervt in de buurt. ■



het laatste woord

tekst: Dominique Geschiere ■ beeld: Sophie Van Reeth

koeterwaals

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie het begrip ‘koeterwaals’.

“O vreemde Hovaardy! Die ons eyghen Lantingeboren een Revelduytsch, een krom-tongh en een Koeter-waal maackt!” riep Bredero uit over rederijderskamer *d'Eglentier*, waarmee begin zeventiende eeuw het woord koeterwaals voor eens en altijd een plaats in onze Prisma's en Van Dales zou innemen. Welk vergriep, welke euveldaad heeft zo een calorisch vermogen gehad dat de volksdichter zo kokend heet van woede zich de genese van een gloednieuw woord op zijn hals heeft gehaald? Het delict in casu was van een ambtsgeenoot, die zich van een louter francofoon vocabulaire bediende bij het prijzen van een goed glas wijn. Van een beetje rederijker mag toch verwacht worden *haer eyghen bra*-woorden niet in *haer moeders spraack* te incorporeren, maar die tenminste fatsoenlijk te *verduytschen*?

Maar het gebruik van het woord houdt niet op bij grensoverschrijdend woordgebruik: koeterwaals (met de klemtoon op het rund, niet op de identiteit van onze zuidelijke wederhelft) betreft het dialect van hen die in tongen spreken.

De Elsschoten, Nesciones en andere nieuw-zakelijke lieden die beroep doen op eenvoud van schrijven, kan men niet verwijten koeterwaals te spreken; zij die zich dikwijls bedienen van Finkersiaans taalgebruik en van Ostaijstische expressie des te meer, daar een verblijfsvergunning voor Koeterwallonië slechts de onduidelijksten der sprekers toekomt. Waarachtig, slechts degenen die de ruimte vullen met gebazel, exotisch woordgebruik en bedenkelijke zinsopbouw kan men ervan betichten, koeterwaals te spreken.

In tegenstelling tot wat u wellicht zou vermoeden, huist de oorsprong van deze uitdrukking niet bij hen die ons paspoort delen maar onze linguïstiek schuwen: daarvoor zal men bij onze Germaanse naburen moeten aankloppen, waar de uitdrukking *Kauderwelsch* de tand des tijds ook heeft overleefd. Met *Welsch* wordt door de Duitsers van oudsher op eender welke Romaanse taal gezinspeeld. Maarten Luther zou het onverstanebare Reto-Romaans uit het Chur-gebied, het huidige Oost-Zwitserland, *Churwelsch* hebben genoemd. Nu heeft de Zwitser patent op onverstanebaar zijn: naar het schijnt is hun derde grootste stad naar dit fenomeen vernoemd. Het Tirolische dialect hanteerde niet de naam Chur, maar Kauer, wat de verbastering naar *Kauderwelsch* reeds vergemakkelijkt. Bredero moet naast volksdichter dus ook *avant-aprés-skiër* geweest zijn. Zo niet, dan blijft de traverse van dit woord naar het Hollandse polderlandschap gehuld in mysterie, net als de betekenis van een zuiver koeterwaalse tekst. ■

herfst

tekst: Annelies Verbeeck ■ beeld: Sophie Van Reeth

Ik voel me een boom tijdens herfst.

Een voor een vallen mijn blaadjes naar beneden.

Zonder het zelf te weten

Doe ik veel te hard mijn best.

Elk jaar opnieuw,

Hoop ik dat ik weer nieuwe, groene, jonge blaadjes zal groeien.

Zodat ik eindelijk kan openbloeien.

En elk jaar opnieuw,

Verlies ik weer.

Zoals een rups uit zijn cocon kruipt

En wegvliegt als een vlinder

Net zo schud ik de dorre bladeren af.

Altijd een paar minder.

hyperrealistische klasfoto van het eerste *dwars-leerjaar*

